

כלל גדול פרק שביעי שבת

עזא.

עין משפט
נר מצוה

ג' א מ"י פ"ו מהל' שגגות
הלכה י:
ד' ב מ"י פ"ו מהלכות
שגגות הלכה א':
ה' ג מ"י פ"ו מהלכות
שגגות הלכה י:
ו' ד מ"י פ"ו מהלכות
שגגות הלכה א סמג
עשין יג:
ז' ה מ"י שם הלכה ד:
ח' ו שם הלכה ז ופ"ד
מהלכות
אסורות הלכה טז סמג שם:
ט' ז מ"י פ"ו מהלכות
שגגות הלכה א':

מוסף תוספות

א. תימה דהא אית ליה נמי
גריה דגריה דהא קאמר
קצירה גוררת קצירה
וטחינה שעמה [וילן].
מוס' הרא"ש. ב. דקצירה
וטחינה של שגגת שבת
חשיב ליה כמו דבר אחד.
מוס' הרא"ש. ג. [וכן כגון
שהיה לו ידעיה בינתים.
היטב. ד. תימה. מוס'
הרא"ש. ה. הוה מתני. מוס'
הרא"ש.

רב נסים גאון

הבא כגון שאכלו בשל
מחלוקין. אמר ר' יוחנן
שאל
קול [אמר] ר' יוחנן
במבטבטת כריתות פרוק אמר
ר' יוחנן אל תכלה תכלה [10
אמר] ר' יוחנן שפעת
באכל מוכח אלא בחכמה
חייב על כל אחד ואחד.
ובבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב
על ר' יוחנן אמר שמואל
אכאונהו ששנינו
דברים בעלי מצורין
הוא והלכו והלכו והסולת
השמן. חזקיה אמר כגון
הוא. אמר ר' יוחנן
שמואל אמר פלוגי תמא
באכל שפעת על כתיבה.
אמר שמואל כגון
ר' יוחנן מני קריה. ר' יוחנן
אמר ר' יוחנן
ששמואל. רבן גמליאל הוא
אמר איך תלצי
ששמואל. פרוק הנהו
[תכלה] חכמה ב' אחיות
הלכות חכמה ששמואל
בין הערבים, רבן
גמליאל מביח ובמביח
ששמואל. ובמביח גסימא
אמר שמואל רבן גמליאל
אמר תלצי ששמואל

רבינו חננאל (המשך)

הרבה אינו חייב אלף אחת
וזהו חייב על כל מלאכה
המחייבת אחת, חטאת, וכל
שמיטתו, ופסח, שגגה שבה
נודון מלאכה שנת שבת
ואת אינו חייב אלף אחת
בככולו. ואקשיני איני, וזה
נתון במיתות פק' ד' ואל
חילוב חילוב כהנעל אחת
ואת חילוב אחת, אחת, אחת
(ונתן) (ד' מות) (ונתן)
כ"ו. והרבה ב' מוט' אחד
חייבא למימו, ואמר ר' א
שקטן ב' חייני הכהנא
שקטן כגון שאלו ב'
מחייבין, ור' יהושע ש'
דאמר מחייבין מחייבין.
לכנעום אם אכל חלב וחלב
ב' מחייבין. ואל חייב ב'
מחייבין. ולא חייב ד'
היושע סב' (דאפי') (דאלף)
בשני תצאי זיתים
התעלעל אחד ב' מחייבין,
מחייבין מחייבין ופסח,
אלף לחטאת אסורין,
קלולא לא אסורין. והוא
כגון דאלף כתיב ב'
והנה

גְּרִירָה דְּגִירָה לִיִּת צִיָּה.^א וְיָמָּה שְׁגוּרָתָה קִצְרִיהָ וְטוּחִינָה^ב שְׁעָמָה
לֹא חֲשִׁיב גִּירָה דְּגִירָה כְּפִי בְּקוּטָא דְּמָה שְׁגוּרָתָה
קִצְרִיהָ לְקִצְרִיהָ לֹא חֲשִׁיב גִּירָה כִּיּוֹן דְּהוּי בְּהַעֲלֵם אֶחָד אֲבָל טוּחִינָה^א
שֶׁנִּגְדָּה חֲשִׁיבָה גִּירָה מִשּׁוּם דְּקִצְרִיהָ שֶׁל זָדוֹן שֶׁבֶת אֵינָה גוֹרֶרֶת
טוּחִינָה שֶׁל שִׁגְגָה שֶׁבֶת אֲבָל שֶׁבֶת טוּחִינָה^א
הַקִּצְרִיהָ שְׁעָמָה הִיא נִגְרֶרֶת^א שֶׁעִיִּקֵּר
קֶרֶבֶן אֵינָה בִּשְׁבִילָהּ וְלִרְיָה נִרְאֶה
דְּקִצְרִיהָ חֲשִׁיבָה גִּירָה מִדְּקִאֲמֵר
קִצְרִיהָ גוֹרֶרֶת קִצְרִיהָ אֲבָל הִיא
לְטוּחִינָה לֹא חֲשִׁיבָה גִּירָה דְּגִירָה^א
שְׁאִינוּ יוֹכֵל לִכְפֹּר עַל הַקִּצְרִיהָ אֲלֵאִ"כ
תִּתְּכַפֵּר הַטוּחִינָה עִמָּה וְאַע"ג דְּשִׁנִּי
יִזְמִי חֲלָצַהּ בְּהַעֲלֵם אֶחָד לֹא חֲשִׁיבָה
גִּירָה מִיָּמָּה קִצְרִיהָ קִצְרִיהָ שְׁאִינוּ
שֶׁהֶאֱחָת בִּשְׁגָגָתָה שֶׁבֶת וְהֶאֱחָת זָדוֹן
שֶׁבֶת וְטַעֲמָהּ דִּמְאֵן דְּלֹאֲמֵר בְּסִמּוּךְ
דְּקִצְרִיהָ וְקִצְרִיהָ אֵין מִנְטֵרְפִין יֵיינו
מִשּׁוּם דְּלִית לִיהָ גִּירָה וְקִשָּׁה
לְרִשְׁ"ל לִפִּי זֶה הוּא מִזֵּי לִמְאֹד
פְּלוּגָתֵיהוֹן דְּלֹאֲמֵר וְקִצְרִיהָ אֲפִילוּ בִּשְׁלֵשָׁה
קִצְרִיּוֹת כְּגוֹן שֶׁקֶר בִּשְׁגָגָתָה שֶׁבֶת
וְזָדוֹן מִלֵּאכּוֹת וְזָדוֹן וְקִצְרִיהָ זָדוֹן שֶׁבֶת
וְשִׁגְגָתָה מִלֵּאכּוֹת וְנִדְרָע לֹא הִרְאֵנוּ
וְזָדוֹן וְקִצְרִיהָ בִּשְׁגָגָתָה שֶׁבֶת וְזָדוֹן מִלֵּאכּוֹת
לְדִרְבָּה הִבִּיא קֶרֶבֶן עַל הִרְאָשׁוֹן שִׁנִּי
נִתְּכַפֵּר שְׁלִישִׁי לֹא נִתְּכַפֵּר וְלֹאֲמֵי גַם
שְׁלִישִׁי נִתְּכַפֵּר: מִמּוֹיִן אֶחָד חַיִּיב
פְּשִׁיטָא. הוּא מִזֵּי לִשְׁנוּי הֵם מִזֵּי רֶבֶן
מִגְּמָלֵאִי הֵיא^א כְּדֹאֲמֵרִין בְּסִמּוּךְ:
אֲנִי אִסְיָא מִתַּנְיִן צִיָּה. ^א תִּפְסִילו
^א הִירְשָׁא הוּא מִזֵּי לִשְׁנוּי כְּגוֹן
שֶׁאֲכָלוּ בִּשְׁנֵי תַמְחוּיִן וְלֹאֲפִיקִי מִרְבִּי
יְהוֹשֻׁעַ דְּלֹאֲמֵר תַּמְחוּיִן מִחֻלְקִין אֲפִילוּ
לְקוּלָּה אֲלֵא דִּינְחָא לִיהָ לְאוֹקְמִי כִּי
יְהוֹשֻׁעַ: מִשְׁנֵי מִינִין פְּשִׁיטָא.
אָף עַל גַּב דְּלַעֲנִין מִלְּקוֹת מִנְטֵרְפִין
כְּדֹאֲמֵרִין בְּזֶרֶק בְּתֵרָה דְּמִס' ע"ו
(קד (י.ט.) וְכַסֵּם) מַעֲלִיהָ (דף קד (י.ט.) לַעֲנִין
קֶרֶבֶן פְּשִׁיטָא לִיהָ דְּלֹאֵין מִנְטֵרְפִין:
מַכְלָל

צריכא למימר ואמר ריש לקיש משום בר תומני הכא במאי עסקינן יכגון שאכלו בשני תמחויין ורבי יהושע היא ^דדאמר תמחויין מחלקין מהו דתימא אמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא קא משמע לן דלקולא לא אמר לחומרא קאמר והא הכא דחלוקין לחטאות וקא מצטרפי אמר ליה מר ארישא מתני לה וקשיא ליה אנן אסיפא מתנינן לה ולא קשיא לן משני מינין פטור צריכא למימר ואמר ריש לקיש משום בר תומני לעולם ממין אחד ואמאי קרי ליה שני מינין שאכלו בשני תמחויין ור' יהושע היא דאמר תמחויין מחלקין והא קא משמע לן דאמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא מודסיפא מין אחד ושני תמחויין

מכלל

יצא קרבן על האמנעי נתכפרו כלום. ואין זה גרירה אלא כולם
 שמעיה. רבא מאביי דאמר אפילו הציא קרבן על אחד מהם
 ועל דמיכפרה טחניה שעמה בגרירה: אי הכי. דכאביי סבירא
 לטחניה שבגדה משום שני זיתי חלב בהעלם אחד: גרירה
 עליה ולא על קרירה שעמה בא הקרבן אלא דאגריר בהדי
 וילתא דפשיטא להו. דזדון שבת ושגגת מלאכות חזון מלאכות
 זה זה ולא אמרינן כשני העלמות ניניה וניחייב חד אדון קרבן
 בעירה היא מספקא ליה כו': קלר וטחן. קלר או טחן: חזר וקלר
 לכשיעור ויחייבין לו היו העלם אחד ומנטרפי או דילמא כשני
 כל חד אין אחד מהן מתכפר בקרבן הבא על חזרו הלכך לא
 זמן כו': חלב וחלב. שני זתים והפסיק ביניהם יותר מכדי אכילת
 באותו העלם וכגון שלא שהה מתחילתו של ראשון עד סוף גמר
 למימרו. הא חזא אכילה היא דבשמי אכילות ליכא למאן דאמר
 וואחד שלוק: ורבי יהושע היא. בכריתות דאמר תמחויין מחלקין
 ואינטיריא לאשמעיין דלענין חזי שיעור מנטרפי דמהו דתימא
 שם דחלוקין הן וגבי שני חלאי שיעור פטור והיינו קולא וגבי
 להא דריש לקיש: איסוף תמניין לה. ולא אימנר רבי:

קְאִירָה גּוֹרֶרֶת קְאִירָה. שְׂנֵי בִּכְפָרְתָּהּ וְטַחֲנֵיהָ גּוֹרֶרֶת אֶת הַטַּחֲנִיָּה
הַשְּׂנֵי וְנִתְכַּפְּרוּ כּוֹלֵן דְּקִיּוּמָא לֵן אֶחָל שְׁנֵי יוֹמֵי חֶלֶב בְּהַעֲלֵם אֶחָד
אִינוּ חֵיב אֱלָא אֶחָת וְהָ שַׁעֲשָׂה שְׁמֵי קְאִירוֹת בְּהַעֲלֵם אֶחָד שְׁלָא
נִדְעָה לֵו בִּין קְאִירָה לְקְאִירָה שַׁחֲטָא וְאִע"פ שֶׁהֶעֱלָמָה שֶׁל שְׂנֵי חֲלוּק

קצת משל ראשונה סוף סוף העלם אחד הוא לכל נודע לו מטאור בינתיים ודיעוה [חטא] הוא דמחלקות הלכך חטאת זו שצאה על הקצירה וטחינה ראשונה אטרוויחו קיימא ונתחפרו עם הקצירה כל קצירות שעלי שגעשו בהעלם אחד ועם הטחינה נתחפרו כל הטחינות שעלי כשעשאן בהעלם אחד: **אכל נודע לו על הקצירה.** אחרונה שדורן שבת ושגבת מלאכות והפריש עליה קרבן הואיל ובקרבן זה לא שייכא טחינה שעמה דאחל חרוא מיחייב אי הוה מתדעיש ליה תדעיש: **קצירה גוררת קצירה.** ראשונה: **וטחינה שעמה.** של ראשונה: **וטחינה.**

מסורת הש"ס

(א) [עמ"ש לקמן עב: על
הגליון], (ב) כריכות יא;
(ג) שם יב: (ד) שם טו: (ה) עי'
גיר' רש"ל,

הגהות הב"ח

(א) גמרא דפשיטא להו
לירבא ואבבי וכו' דצעי
מזיניה ר' זירא מר' אסי:
(ב) תוס' ד"ה גריה
וכו' ומה שגוררת קצירה
לטחינה שעמה: (ג) בא"ד
אזנל דטחינה שעמה
חשיבא:

גליון הש"ס

במ' אמר רבא הביא קרבן
על ראשון. ע"י מנחות דף
פ ע"ב וזמנספות ד"ה
וכללו חליפין: שם מילתא
דפשימא לחו לאבי ורבא.
ע"י שבעות ד' יח ע"א מוס'
ד"ה אי צע"ה: שם אבל
החלב ודם. ע"י לקמן דף פט
ע"ב מוס' ד"ה אסורין:

מוסף רש"י

מהו דתימא אמר ר' יהושע בין לקולא. כגון שני חלאי זיתים שני תמחויין לא מטעפין, בין דאס אכל שני זיתים שני תמחויין דהעלם אחד חייב שטים, קמ"ל. ממין אחד חייב אפי' שני תמחויין ולא פליג ר' יהושע, דלחומרא קאמר (ברכות יב.).

רבינו חננאל

[illegible]

זכפרתו ואע"ג דלא שייך בהדי

ראשון: הניח קרבן כו'. שכשהפריש
בהעלם של זה היו: אזני אמר כ
ותפפרו כולם דאית ליה גריירה ה
ליה דאמר גריירה: טחינה. שעמה
דגריירה. כי הך דטחינה קמייחא
קגירה הלכך לאן הדרה גריירה לז
ושגגת שבת אף חלוקין לחטואל ו
ושגגת מלאכות וחד אשגגת שבת וחד
כו'. ולא נודע לו בינתיים על חטאו
העלמות יניחו ולא מאטרפין: חלוק
מאטרפי: הכי גרסינן וכל הידא דחט
פרס דהוו להו שני אכילות: שאם ה
אכילת אחרון יותר מכדי אכילת פח
חייב: טעוני. שם חכם: שני ממחור
לאחור שני זימים בהעלם אחד בשג
צין לקולא כי הכא צין לחומרא כי
שני זימים חייב שמים

אם הפריש קרוב על השלישי, שליש ושני מתפרש, ראשון את מכת שהיר לא היה בתלמוד אצו ובתכפרו כולן שהיר כולן היו בהעלמו של מכת אצו, באי גיריה לא אית לה. ושניצן ברי אבא (י) [תתן] ליה גיריה, כולן דשפע לא דאבא אבאי אפילו תפריש קרוב על אחד חזון כולן [מתפרש], ודא גיריה להדיד, שכן אבא רמי ביה. אקשנישן א' כיה (דרבא) [דרבא] כאבי מירא לא ל' לחטונה דשני שבת. ושניצן קמר ביה חטונה דשנבת את חזון עצמה גיריה לא ל' להדיד, דאבא, גיריה למיחיה ודא ודחלקתא כרבה. ודא ששנפתה דפשיטא ליה לרבה אבאי דקריה דקריה ודא דשנבת דשנבת דאצ'ם ודחלקתא, מבינא לא ל' לרוא. רבעי ר' רואי דקרי ששן חצי נכות ששתיחן חטאות חן, וחור [צק'ר] ששן חצי גירוגרת בדר שבת ושנבת מלאכות ששתיחן, חטאין. ודא דקר ששן כ' בגירוגרת התחייבין חטאין, לא. ואמרו ליה חזקין לחטאות חן, ודרון מלאכות ששתיחן, ודרון ששן מלאכות חטאין על כל חטא וחתא, חזון ששן לחזקין לחטאות ששתיחן ששתיחן מלאכות

מן אִין מִתְכַּפֵּר שְׁהִי לֹא הִיָּה בְּהַעֲלֵמָה
לִלְבָּא בְּרִיָּה עַל אִית לִיה. וְשִׁנְיָן רַבָּא כִי
יֵישׁ קִרְבָּן עַל אַחַד מֵהֶן כֹּלָן מִכְּפָרִין,
וְיֵישׁ קִרְבָּן (דְּרַבָּא) כְּבָבִי מִכְּפָרִי לֹא
כִּי מִן הָיָה צִמְצֻמָּה גִּירָא אִתָּא לְכַפְּרָה,
יֵישׁ אִתָּא לִיה לְרַבָּה וְלֵאבִי דְקִצְיָה דִּדְוֹדָן
(ד' וִיזָא. דְּבַעִי ר' יִזְרָא קִצְר וְטַחֵן תַּצִּי
שְׁתִּי שְׁבַת וְשִׁנְגַת מַלְאכּוֹת שְׁחִיבִי שְׁתִּים,
לִיָּה לְהִלְקִין תַּחֲסֻתָּא הָא, דִּדְוֹדָן מַלְאכּוֹת
וְשִׁחְלֻקִין תַּחֲסֻתָּא שְׁנוּשָׁה מַלְאכּוֹת